



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **O. P.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 7. 2018, č. j. 090074/2018/KUSK, sp. zn. SZ_045809/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P., dopravního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2017, č. j. DÚ/148/SD/98637/2016/OddSŘ/Nep., sp. zn. SZ MěÚPB DÚ/98637/2016/Nep (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle

ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil řadu námitek. Konkrétně namítal nesrozumitelnost výroku a trestání za jednání, které není trestné, absenci formy a podmínek zavinění žalobce i osoby řidiče, absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce, nesprávnou právní kvalifikaci, absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, uplynutí prekluzivní lhůty, omezení na způsobu platby pokuty a nezákonné rozdělení plateb částek pokuty a náhrady nákladů řízení. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud bližší argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti vyjádření žalovaného k žalobním bodům uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie P. oznámení o přestupku, a to ze dne 14. 9. 2016, ve kterém je konstatováno, že žalobce jako zjištěný provozovatel vozidla zn. X, reg. zn. X, „[d]ne 26. 4. 2016 v 09,20-09,25 hod č. výzvy DD 005704, Příbram II, ul. Mariánské údolí, stál v působnosti dopravní značky IP 12 – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „Zóna A“ (za čelním sklem nebylo umístěno povolení ke stání v dané zóně)“.
5. Dne 22. 9. 2016 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu vjetí, zastavení a stání v místě komunikace, kde je zastavení a stání povoleno dopravní značkou IP 12 – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „zóna A“ v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, spáchané nezjištěným řidičem motorového vozidla X, RZ X, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy.
6. K výzvě zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně informaci, že v předmětný den měl vozidlo zapůjčené W. S. (dále jen „označený řidič“) a uvedl jeho datum narození, trvalé bydliště v P. a doručovací adresu v B.. Označeného řidiče správní orgán I. stupně výzvou, doručenou dne 25. 10. 2016 vhozením do schránky, předvolal k podání vysvětlení na den 8. 11. 2016. Přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 4. 11. 2016 sdělil označený řidič, že se k předmětnému přestupku přiznává, k věci dále uvádí, že však povolením disponoval, zapomněl jej ovšem v druhém autě. Měl však za to, že vozidlo viditelně označil a dovolává se svého práva nic dalšího k věci neuvádět.
7. Následně správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání, které se pokusil označenému řidiči doručit jednak na žalobcem uvedenou adresu v P. a jednak na doručovací adresu v B.. Zásilka se z P. vrátila s tím, že označený řidič je na uvedené adrese neznámý a v B. byla vhozena do schránky, čímž však k účinnému doručení, a tedy ani k zahájení přestupkového řízení nedošlo.
8. Správní orgán I. stupně proto věc odložil podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě; nepodařilo se totiž zjistit konkrétní osobu, která přestupek spáchala

9. Příkazem ze dne 8. 12. 2016, č. j. DÚ/148/SD/98637/2016/OddSŘ/Nep, doručeným dne 14. 12. 2016, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč žalobci, který se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a o povinnosti úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Žalobce podal proti příkazu včasný odpor a současně zmocnil společnost O. v. s.r.o., IČ X, se sídlem X ke svému zastupování ve správním řízení.
10. Dne 8. 3. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že *„dne 26. 4. 2016 v době 09:20 hodin až 09:25 hodin v ulici Mariánské údolí v Příbrami u čp. 131 na pozemní komunikaci jako provozovatel vozidla X, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť neztotožněný řidič v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vjel, zastavil a stál s uvedeným vozidlem v místě komunikace, kde je zastavení a stání povoleno dopravní značkou IP 12 - vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou "zóna A", tzn. řidič se neřídil dopravními značkami, neboť vozidlo nebylo v době kontroly označeno povolením k parkování v uvedené zóně.“*. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Dne 3. 4. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané emailem zmocněncem žalobce. Přípisem doručeným dne 25. 6. 2018 vyval žalovaný zmocněnce žalobce k doplnění odvolání o odvolací námitky v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu. Na tuto výzvu žalobce ani jeho zmocněnec nereagovali a dne 10. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že žalobce ve většině žalobních bodů namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se

uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, Sb. NSS č. 1456/2008).

15. Soud také nepřehlédl, že žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Povinností žalovaného tak bylo přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Soudu je ovšem známo také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, v němž *nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a to bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.* Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, a to z důvodu, že směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015- 71, Sb. NSS č. 3577/2017) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě.
16. Soud v této úvodní části ještě upozorňuje na jistou zmatečnost žaloby, ve které žalobce cituje opakovaně totožné ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, ovšem zjevně v různých časových verzích, na základě čehož spatřuje napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí za nezákonná, protože odkazují na (podle žalobce) nerelevantní a nepřiléhavá ustanovení. Je tak nutné nejprve postavit najisto, jaké časové znění zákona o silničním provozu je rozhodné pro posuzování skutku, za který žalobce odpovídá, a dále určení procesního předpisu, podle kterého tak bylo rozhodnuto.
17. Dále je třeba upozornit ještě na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. Změnu procesního předpisu

nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože ten v ustanovení § 112 odst. 4 stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, která obsahoval správní řád.

18. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky jiné správní delikty postrádaly obecnou úpravu. To znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků. Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady delikt ní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů, a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, Sb. NSS č. 461/2005, k závěru že *„ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“* aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchaní správních deliktů (ke dni 26. 4. 2016), stanovil, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchaní přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání správního deliktu žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.
19. Ke dni spáchaní správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění poslední novely č. 48/2016 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikty žalobce posuzovaly, pak znělo pro všechny případy totožně, a to následovně:
 - (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích*

vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

(4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

(5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*

a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

20. Z tohoto ustanovení proto soud vychází při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.

21. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že podaná žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Je třeba rozlišovat případy, kdy účastník správního řízení je aktivní a předkládá na svou obhajobu určitá tvrzení, která pak musí správní orgány vyvrátit, nebo popř. postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS

Omezení na způsobu platby určené částky a nezákonné rozdělení plateb

22. V prvním a druhém žalobním bodu žalobce namítá, že jej správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, když určil, že určenou částku lze uhradit toliko převodem na účet, nebo v hotovosti na pokladně. Žalobce se odkazuje na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“) a dovozuje nezákonnost výzvy, když mu nebylo umožněno provést platbu všemi daňovým řádem předpokládanými způsoby. Dále žalobce namítá, že byl krácen na svých právech tím, že platba určené částky a náhrady nákladů byly splatné sice na týž účet, ale pod jiným variabilním symbolem, což by bylo pro žalobce spojeno s dodatečnými náklady, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Obě platby se podle názoru žalobce řídí daňovým řádem a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn platby rozdělit.

23. Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že výzva k úhradě určené částky č. j. DÚ/1168/73391/2016/ OddSR/Nep uváděla tři možnosti její úhrady: bezhotovostní platbou, poštovní poukázkou A nebo v hotovosti. K námitce rozdělení plateb žalovaný jednak uvedl, že tyto námitky mohl žalobce uplatnit ve správním řízení a jednak

konstatoval, že žalobci sice byly uloženy prvostupňovým rozhodnutím dvě rozdílné povinnosti, což muselo být provedeno dvěma výroky, ale v poučení byl uveden jeden příjmový účet a jeden variabilní symbol. Možnosti zaplacení byly stanoveny v souladu s § 163 daňového řádu. Žalovaný v otázce dodatečných nákladů žalobce poukázal na ustanovení § 79 odst. 3 správního řádu.

24. Žalobní body nejsou důvodné. Předně se námitka omezení způsobu úhrady nevztahuje k napadenému ani prvostupňovému rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce byl poučen o veškerých pro daný případ připadajících možnostech placení v souladu s § 163 daňového řádu. Nadto soud k této námitce jednak uvádí, že tato část výzvy má pouze informativní charakter a tudíž žalobce na způsob placení ani nijak omezit nemůže a jednak konstatuje, že jde o námitku hypotetickou, neboť žalobce na výzvu reagoval nikoli zaplacením, ale označením řidiče v době spáchání správního deliktu. K námitce žalobce o rozdílných variabilních symbolech soud odkazuje na znění prvostupňového rozhodnutí, z něhož vyplývá, že variabilní symboly pro obě částky jsou shodné; žalobci tedy nic nebránilo provést obě platby najednou pod jediným uvedeným variabilním symbolem. Úspěšná nemůže být ani námitka stran dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů. Vedení správního řízení žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Soud se pak ztotožnil s názorem žalovaného, neboť podle ustanovení § 79 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady; tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byl žalobce povinen.

Nesrozumitelnost výroku a trestání za jednání, které není trestné

25. Žalobce dále namítá, že výrok správního rozhodnutí je nesrozumitelný, není z něj zřejmé, za co byl žalobce uznán vinným, proč by jednání mělo být protiprávní, ani za co byl vlastně žalobce trestán. Žalobce tvrdí, že nemůže být odpovědný za vjezd vozidla, neboť dle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu mu takové jednání nemůže být přičítáno. Dále zpochybňuje souběžné použití pojmů „zastavení“ a „stání“, když má za to, že správní orgán I. stupně měl postavit najisto, zda vozidlo zastavilo, nebo stálo. Dále žalobce zpochybňuje právní kvalifikaci jednání ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když dle jeho názoru z tohoto ustanovení ani z popisu dopravní značky IP 12 vůbec nevyplývá jakákoli povinnost označit vozidlo povolením k parkování v uvedené zóně. Dle žalobce nebyla předmětem správního řízení otázka, zda jeho vozidlo v daném místě parkovalo neoprávněně, či že by se v daném místě parkovat nesmělo. Žalobci je kladeno za vinu, že jej viditelně neoznačil povolením k parkování v uvedené zóně, když tvrdí, že jeho vozidlo v daném místě stát mohlo. Žalobce tvrdí, že neměl povinnost vozidlo jakkoliv označovat, neboť tato povinnost z dané dopravní značky, ani z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neplyne. Žalobce má za to, že byl uznán vinným z jednání, které však není protiprávní, když dle jeho názoru z hlediska porušení dopravní značky IP 12 je podstatné pouze to, zda vozidlo, či jeho řidič, byl držitelem povolení k parkování v „zóně A“. Dovolává se pak zásady presumpce neviny, když v řízení nebylo zjišťováno, zda byl držitelem povolení k parkování v zóně A. V takovém případě je třeba na něj hledět, jako by jím byl.

26. Žalovaný k námitce uvedl, že skutková podstata tohoto přestupku spočívá v porušení povinnosti zastavit a stát na místě s omezeným zastavením a stáním s platným povolením. Pokud žalobce tvrdí, že měl platné povolení, pak pokud chtěl své právo na zastavení a stání uplatnit, byl povinen toto oprávnění prokázat viditelně ve vozidle. Dále žalovaný odkázal na povinnost řidiče řídit se dopravními značkami, která je vyjádřena v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění k 18. 9. 2016.
27. Žalobní bod není důvodný. V posuzované věci je nesporné, jakého jednání se měl žalobce dopustit; otázkou ale je, zda takové jednání je v rozporu s ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanoví, že řidič je povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Mezi dopravní značky svislé řadí zákon o silničním provozu v ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) i značky informativní, jež mj. ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem; poznámka pod čarou č. 23 odkazuje na zvláštní právní předpis v podobě zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jeho § 23. Vyhláška č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 84/2016 Sb. (dále jen „vyhláška“), v § 8 upravuje dopravní značky informativní, mezi které patří podle přílohy č. 5 k vyhlášce dopravní značka IP 12 „Vyhrazené parkoviště“; dodatková tabulka obsahuje údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno, a popřípadě v jaké době; mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud to není jinak zakázáno.
28. Dále je nutno vyjasnit úlohu nařízení obce jako prováděcího právního předpisu k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a jeho právní vazbu na skutkovou podstatu správního deliktu žalobce. Rovněž bude třeba objasnit, jaký byl obsah příkazu, který dávala příslušná dopravní značka, kterou žalobce nerespektoval, neboť tvrdí, že jeho vozidlo bylo oprávněno na vyhrazeném místě parkovat, protože povinnost označovat vozidlo z dopravní značky IP 12 neplatí.
29. Podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ve znění platném ke dni spáchání správního deliktu, může obec nařízením vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, a to pro účely organizování dopravy na území obce, přičemž takováto úprava je možná pouze ve třech případech: a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) ke stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu ve vymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Podle ustanovení § 23 odst. 2 téhož zákona musí být místní komunikace nebo jejich určené úseky označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu s odkazem na zákon o silničním provozu.
30. Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 11 odst. 1 stanoví, že obec může v přenesené působnosti vydávat na základě zákona a v jeho mezích nařízení obce, je-li k tomu zákonem zmocněna. Město P. vydalo na základě ustanovení §

23 odst. 1 a 3 zákona o pozemních komunikacích a ustanovení § 11 odst. 1 zákona o obcích s účinností od 28. 2. 2004 nařízení č. 1/2004, kterým upravilo podmínky stání vozidel na veřejně přístupných plochách, které jsou v majetku Města P., nebo s nimiž hospodaří organizace městem zřízené, nebo založené na základě zákona či smlouvy. Toto (nyní již zrušené) nařízení obce bylo platné v době spáchání správního deliktu žalobcem. V čl. 11 tohoto nařízení je upraveno zřizování parkovacích zón, o jejichž zřízení rozhoduje Rada města. Karta může být vydána pouze občanovi, který má trvalé bydliště nebo provozovnu uvnitř parkovací zóny, je vázána pouze na zónu, pro kterou byla vydána, a vztahuje se pouze na vozidlo konkrétní SPZ (RZ). Karta nezaručuje nárok na konkrétní parkovací místo v zóně, pro kterou byla vydána. Řidič vozidla je podle uvedeného nařízení povinen při stání nebo odstavení vozidla v parkovací zóně před opuštěním vozidla umístit kartu viditelně za předním sklem vnitřní strany vozidla.

31. Pokud tedy ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat („řídít se“) dopravními značkami, pak ten, kdož tak nečiní, porušuje zákon. Jednání může spočívat v konání i opomenutí. Jestliže tedy žalobce nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byla respektována dopravní značka „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou informující o rozsahu vyhrazení, a na pozemní komunikaci v P. navzdory této dopravní značce, jejíž příkaz nelze vyložit jinak, než že zakazuje na vymezených místech stát s vozidlem jiným osobám než těm, které splňují podmínky, o nichž značka informuje, bylo ponecháno zaparkované jeho vozidlo, jak je blíže specifikováno v prvostupňovém rozhodnutí, aniž splňovalo podmínky, které jsou obecně závaznými předpisy stanoveny, pak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Skutková podstata správního deliktu tak byla naplněna.
32. Na tom nic nemění ani okolnost, že rozsah onoho vyhrazení určuje prováděcím právním předpisem obec v přenesené působnosti. Jednak tak činí na základě řádného zmocnění (tedy na základě a v mezích zákona) a jednak tímto podzákonným předpisem neukládá originárně žádnou povinnost – ta je primárně uložena v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobcova námitka, že snad byl oprávněn na vyhrazeném parkovišti stát, poněvadž správní orgány obou stupňů nezjišťovaly, zda je či není držitelem příslušné parkovací karty, nemůže obstát, neboť k porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu zcela postačí, že žalobcovo vozidlo nebylo parkovací kartou pro příslušnou zónu viditelně označeno za předním sklem vnitřní strany vozidla. Dodatková tabulka na dopravní značce IP 12 bez jakýchkoli pochybností informovala, že na vymezené části místní komunikace může stát pouze držitel příslušné karty a to pouze s vozidlem, na jehož SPZ (RZ) je vystavena.
33. Pokud žalobce zpochybňuje výrok prvostupňového rozhodnutí proto, že mu nemůže být přičítána rovněž skutečnost vjezdu, ale pouze zastavení, resp. stání (žalobce nadto žádal vymezit, zda v daném případě šlo o zastavení či stání), pak soud ani této žalobní námitce nepřisvědčil. Byť by k naplnění skutkové podstaty plně stačilo zastavení či stání, správní orgán I. stupně do výrokové části do popisu skutku uvedl rovněž vjetí vozidla. Tato část je skutečně v popisu skutku nadbytečná, nicméně tato námitka nemůže nijak zpochybnit naplnění skutkové podstaty správního deliktu ani nevzbuzuje jakékoli pochybnosti o srozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Nadto nemohla mít ani žádný vliv na výši uložené pokuty, neboť správní orgán I. stupně uložil pokutu v nejnižší pro daný případ možné výši. Je totiž zcela logické, že žalobcovo vozidlo muselo nejprve do

vyhrazené zóny vjet, pak teprve mohlo zastavit a poté ho bylo možné nechat stát. Popis skutku tak jen sleduje logickou návaznost jednotlivých dějů a soud nesdílí názor žalobce, že mu byl přičten vjezd vozidla do vyhrazené parkovací zóny, a to proto, že mu ani přičten být nemohl, neboť samotný vjezd do takové zóny zakázán nebyl. Pokud jde o požadavek žalobce, aby bylo postaveno najisto, zda vozidlo zastavilo nebo stálo, pak soud konstatuje, že jak vyplývá z vyhlášky, příkaz dopravní značky IP 12 směřuje jak k zákazu zastavení tak stání vozidel, která nejsou označena v souladu s nařízením obce a správní orgány tak nebyly povinny se zabývat otázkou, zda vozidlo na vyhrazeném parkovišti zastavilo či stálo, a nebude tak proto činit ani soud.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

34. Žalobce v žalobě namítá nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. Dále uvedl, že podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
35. Žalovaný k tomuto bodu uvedl, že žalobce se dopustil správního deliktu, nikoliv přestupku, jak se domnívá, a u správního deliktu se zavinění nevyžaduje, jde o objektivní odpovědnost, na tom se nic nezměnilo, ani po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokud žalobce cituje § 77 zákona o přestupcích, tak se mýlí, protože procesním předpisem je správní řád, jehož nároky na náležitosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňuje. K otázce zavinění se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 3, v třetím odstavci zdola, svého rozhodnutí. Žalovaný dále poukazuje na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 9/2018, kdy stejný právní zástupce naopak vytýkal jako nezákonnost uvedení zavinění ve výroku rozhodnutí.
36. V první řadě soud znovu opakuje, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nikoli z přestupku. Procesním předpisem, podle kterého bylo řízení vedeno, tak byl správní řád a nikoli zákon o přestupcích. Náležitosti výroku rozhodnutí upravuje ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Uvedené ustanovení tak nezakládá povinnost správním orgánům uvádět ve výroku rozhodnutí o správním deliktu i formu zavinění.
37. V uvedeném případě se správně neaplikovalo ani ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, na které žalobce odkazuje, protože přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu se dokončí podle dosavadních zákonů, stejně jako § 77 zákona o přestupcích, neboť jak již soud uvedl, řízení bylo vedeno podle správního řádu, nikoli podle zákona o přestupcích. Z žádného zákonného ustanovení tak není na případ žalobce aplikovatelný § 77 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. a ani ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

38. Podle žalobce byl nezákonně uznán vinným ze spáchání neexistujícího správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V době rozhodování správního orgánu I. stupně sice existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ten však novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), přestal existovat. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky pak není relevantní posuzovat, jestli mohl být žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Žalobce zastává názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
39. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017 - 35, který se zabýval posuzováním odpovědnosti za spáchání deliktu s ohledem na změnu právní úpravy od doby, kdy ke spáchání deliktu došlo. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 27. 3. 2018, č. j. 72 A 12/2017-31, z něhož dovozuje, že soud by měl napadené rozhodnutí zrušit pro neexistenci skutkové podstaty správního deliktu v době rozhodování soudu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29, z něhož dovozuje, že neposouzení okolnosti, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější, představuje zásah do jeho ústavních práv.
40. Žalovaný k této námitce odkázal na čl. CIII zákona č. 183/2017 Sb., body 37 a 38, kterými došlo pouze s účinností od 1. 7. 2017 ke změně názvu v nadpisu § 125f zákona o silničním provozu ze slova "Správní delikt" na slova "Přestupek" a dále ke změně textace ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Uzavírá, že ke změně skutkové podstaty vůbec nedošlo. Objektivní odpovědnost i skutková podstata zůstala nezměněna. Ani případná změna sankce není změnou skutkové podstaty. Žalovaný dále odkázal na znění ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 18. 9. 2016 a po účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. a na znění přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.
41. Žalobní bod není důvodný. Žalobce se mýlí, když se domnívá, že nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Podle přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že se tak žalobcův případ stále projednával podle správního řádu, avšak analogicky se uplatnil § 7 zákona o přestupcích, který stanoví, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu, je zřejmé, že žalobce byl správně uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z přestupku provozovatele vozidla, protože ke dni spáchání tohoto jiného správního deliktu, tedy k 26. 4. 2016, upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli přestupku provozovatele vozidla.
42. Není důvodná ani námitka, podle které došlo přijetím novely zákona č. 183/2017 Sb. ke

zrušení správního deliktu provozovatele vozidla, poněvadž došlo pouze k terminologické úpravě. Nedošlo k zániku vymezení skutkové podstaty, a tudíž nejde o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Nová právní úprava pouze sjednotila terminologii tak, že zanikl termín „správní delikt“ a byl nahrazen termínem „přestupek“, a dále v této skutkové podstatě došlo k zavedení legislativní zkratky „provozovatel vozidla“, která byla v minulosti rozepsána jako „právnícká nebo fyzická osoba“. Žalovaný tak nepochybil, když ponechal ve výroku rozhodnutí uvedení termínu „správní delikt provozovatele vozidla“. Stejně tak žalobcovy odkazy na judikaturu nejsou pro nyní soudem posuzovaný případ relevantní.

Zavinění

43. Žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb. Zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s přihlédnutím k ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace § 125f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výluky nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
44. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z žaloby není patrné, jak žalobce dospěl k tvrzení, že účinnost zákona č. 183/2017 Sb. nastala až dne 13. 7. 2017. Tento zákon byl zveřejněn ve Sbírce zákonů v částce 66 dne 28. 6. 2017, s uvedenou účinností od 1. 7. 2017, a odkázal na ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů. Objektivní odpovědnost za správní delikt nahradilo ustanovení § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. s tím, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Tvrzení žalobce ohledně retroaktivity je dle žalovaného nesrozumitelné. Odpovědnost provozovatele vozidla se novým zákonem nezměnila, byla objektivní, a i nyní je objektivní, bez ohledu na formu provozovatele vozidla.
45. Žalobní bod není důvodný. Soud k tomuto žalobnímu bodu znovu poukazuje na tu část rozsudku, ve které uvádí přesné znění zákona o silničním provozu, podle kterého se posuzuje správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní výluky zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
46. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku/dříve správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani

v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, v němž bylo judikováno, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsobem žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“

47. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“ Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odstavci 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedených správních deliktů, když je ze zákonné úpravy zjevné, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti

Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

48. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku, avšak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno. Žalobce je toho názoru, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobce namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí

tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen. Součástí tohoto žalobního bodu jsou i poněkud zmatečné odkazy žalobce na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy žalobce toto ustanovení sice dvakrát cituje, ale pokaždé v jiném znění. Dále žalobce odkazuje na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého lze pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Dnem, kdy se o přestupku rozhoduje, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce uvádí, že není schopen přezkoumat, zda podle právního předpisu účinného ke dni právní moci rozhodnutí vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta.

49. Dále žalobce namítá, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Podle žalobce nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu - pokutu. Žalobce také uvedl, že není rozhodné, jestli bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí.
50. Žalobce považuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu za blanketní a tudíž měl být výrok rozhodnutí správního orgánu doplněn o ustanovení, na které blanketní norma odkazuje. Tento argument doplnil o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34, který dovodil, že *„není možný postup, aby správní orgány neuvedly do výroku rozhodnutí konkrétní ustanovení, jež žalobce porušil.“*
51. Dále žalobce připomíná povinnost správních orgánů přezkoumat, zda pozdější úprava není pro obviněného výhodnější a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27. Dle jeho názoru se této otázce správní orgán I. stupně vůbec nevěnoval. Obdobnou věc přitom posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 29. V posuzované věci má žalobce za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí není bez vad, neboť mj. absentuje ustanovení určující konkrétní rozmezí sankce; není tedy zřejmé, v jakém konkrétním sankčním rozmezí se správní orgán I. stupně pohyboval.
52. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výslovně uvedeno *„podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1500,- Kč (slovy jeden tisíc pět set korun) splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu“*. Dále žalovaný odkazuje na znění ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění ke dni spáchání správního deliktu. Podle názoru žalovaného je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně přesně uvedeno, podle jakého ustanovení byla sankce uložena, což je odůvodněno na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výše sankce se nezměnila ani novelami zákona o silničním provozu. Pokud jde o konkrétnost popisu přestupkového jednání, podle názoru žalovaného je ve výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkrétní popis přestupkového jednání.
53. Žalobní bod není důvodný. Vzhledem k tomu, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu, a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, které stanoví náležitosti výrokové části, v níž se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo

rozhodováno, a označení účastníků řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.

54. Soud dále uvádí, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, ve kterých není výslovně vyjádřeno anebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jak odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými částmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 – 24, nebo Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005 – 19). Napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť nepanuje rozpor mezi konstatováním viny za spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla a uloženou sankcí v podobě pokuty 1 500 Kč. Rozporné by bylo například takové rozhodnutí, u kterého by správní orgán uložil pokutu, ačkoli by neshledal účastníka řízení vinným z konkrétního skutku. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zároveň zamítl odvolání žalobce, v čemž opět není shledán žádný vnitřní rozpor.
55. Soud dále odkazuje na citaci § 125f zákona o silničním provozu uvedenou v úvodu vypořádání žalobních bodů, neboť tam citované znění je aplikovatelné na žalobcův případ. Ačkoli má žalobce pravdu v tom, že obecně platí, že správní orgány musí sledovat případné změny právní úpravy, k nimž dojde v průběhu a po celou dobu vedení řízení, neznamená to ale, že na posouzení správního deliktu aplikují tu verzi zákona, kterou si žalobce vyhledal jako poslední účinnou v době rozhodnutí žalovaného. Jak už soud vyložil výše, aplikuje se analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích: *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Toto ustanovení nedoznalo za dobu vedení řízení žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo, proto postupovaly správní orgány správně, když aplikovaly § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu. Pokud tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že aplikuje *„ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů“*, jednalo se stále o totožnou verzi znění předmětného ustanovení, která byla účinná v den spáchání správního deliktu. Toto časové přiřazení verze zákona je dostatečně srozumitelné. Soud také upozorňuje na to, že byl žalobce již ve správním řízení zastoupen, a nyní je zastoupen dokonce advokátem, pro kterého by nemělo být obtížné vyhledat příslušné časové znění aplikovaného zákona.
56. Dále nejsou na místě ani pochybnosti žalobce o tom, zda bylo možné uvedený druh trestu, tj. pokutu žalobci uložit. Jak je uvedeno výše v citaci § 125f odst. 3 věta první zákona o silničním provozu: *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta.* Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu doznalo v průběhu projednávání správního deliktu změny a druh sankce byl následně zakotven v odst. 4 větě první takto: *„za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu.“* Jak je tedy patrné, nedošlo ke změně druhu možné sankce a platí, že za správní delikt (nyní terminologicky jednotně nazýván přestupek) provozovatele motorového vozidla bylo a je možné uložit pokutu. Druh trestu byl proto zvolen v souladu se zákonem.
57. Dále nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že nemůže z napadeného rozhodnutí seznat, zda

byla pokuta uložena v její dolní hranici, středu nebo v horní hranici zákonné sazby. Již správní orgán I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč, uvedl, že *„[s]právní orgán tedy udělil pokutu ve výši 1500 Kč, z možné výše 0 až 10 000 Kč, resp. 1500 až 2500 Kč, tzn. při spodní hranici sankce za spáchaný přestupek, která by brozila řidiči v případě jeho zjištění.“* Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo možné uložit za přestupek, jehož se dopustil neznámý řidič a za jehož jednání je žalobce podle § 125f zákona o silničním provozu objektivně odpovědný, pokutu v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč, je konstatování správního orgánu I. stupně správné, neboť pokutu skutečně uložil při dolní hranici možné výměry, dokonce nižší pokutu již ani uložit nemohl, a tuto skutečnost v prvostupňovém rozhodnutí uvedl. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že *„z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu.“*

58. V poslední části tohoto žalobního bodu namítal žalobce nedostatek výroku rozhodnutí o sankci z důvodu, že neobsahoval veškerá ustanovení, podle kterých byla sankce žalobci uložena. Je pravda, že byla žalobci výrokem napadeného rozhodnutí potvrzena pokuta ve výši 1 500 Kč, která mu byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a není zde uvedeno, že bylo užito i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, podle kterého je stanovena výměra sankce v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Ovšem podle zdejšího soudu nelze automaticky zrušit rozhodnutí, které neobsahuje odkaz na část ustanovení, podle kterého byla žalobci sankce uložena. Tento postup by byl projevem nežádoucího formalismu, zvláště v případě pokud lze odstranit uvedenou vadu interpretací rozhodnutí, a i v návaznosti na proběhlé řízení. Zrušení napadeného rozhodnutí by totiž mělo fakticky za následek pouze vrácení zrušeného rozhodnutí žalovanému, který by do rozhodnutí pouze doplnil § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, odst. [26], Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém uvádí, *„[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.“*
59. V první řadě zdejší soud upozorňuje, že se judikatura Nejvyššího správního soudu vyrovnává zejména s kvalitou výroků správních rozhodnutí v souvislosti s definováním protiprávního skutku. Na tyto výroky jsou kladeny nároky na jejich nezaměnitelnost a jasnou identifikaci proto, aby nemohla být porušena zásada *ne bis in idem*. Ovšem na výrok o sankci nelze klást totožné požadavky jako na výrok o vině. Při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty, než její nezaměnitelnost. Ostatně v mnoha případech je druh sankce a její výměra zcela zaměnitelná se sankcí za jiné správní delikty (nyní přestupky). Pro ukládání sankce je důležité, aby byla mj. zákonná (dodržení této zásady se zabývá zdejší soud především, neboť se jedná o kritérium, jehož dodržení žalobce zpochybňuje). Zdejší soud již potvrdil, že výrok rozhodnutí neobsahuje veškerá ustanovení, podle kterých byla pokuta uložena, ovšem podle názoru zdejšího soudu to nemá za následek nezákonně uloženou sankci. Sankce byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť bylo prokázáno naplnění podmínek podle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona, tj. že žalobce jakožto provozovatel motorového vozidla nezajistil při užití jím

provozovaného vozidla dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Jak správní orgán I. stupně tak žalovaný, opakovaně přestupkové jednání individualizovaně specifikovali, tedy uvedli čas spáchání skutku: 26. 4. 2016, v době od 09:20 hodin až 09:25 hodin, místo spáchání skutku: v obci Příbram, ulice Mariánské údolí u čp. 31, kde je zastavení a stání povoleno dopravní značkou IP 12 – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „zóna A“, a způsob spáchání skutku: neztotožněným řidičem, ve vozidle identifikovaného jako vozidlo provozované žalobcem, vjezdem, zastavením a stáním na vyhrazeném parkovišti, aniž by vozidlo bylo v době kontroly označeno povolením k parkování v uvedené zóně.

60. Žalovaný pak podřadil skutek pod ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgány uváděly, že při ukládání sankce vycházely z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel vykazuje. Tento přestupek byl kvalifikován, tj. bylo uvedeno, že se jedná o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byť se tak stalo až v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Totožné ustanovení § 125c, byť v odstavci 5 písm. g) obsahuje i rozmezí sankce, kterou lze za spáchání tohoto přestupku uložit. Podle zdejšího soudu lze z odůvodnění napadených rozhodnutí dospět k závěru o rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Soud dále ověřil, a ostatně tak uvedl i správní orgán I. stupně, že byla pokuta (1 500 Kč) uložena při dolní hranici možné výměry. Tedy správní orgán uložil sankci, kterou zákon umožňuje uložit, a uložil ji ve výměře zákonem stanovené. Soud tak konstatuje, že uložená pokuta není nezákonná z důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení, podle kterých byla uložena. Žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl nic, čím by brojil proti výši uložené pokuty, např. že by ji považoval za nepřiměřenou. Jelikož je soud vázán žalobními body, výši uložené pokuty se dále nezabýval.

Nesprávná právní kvalifikace

61. Dále žalobce namítá, že ze strany správních orgánů došlo k nesprávné právní kvalifikaci, neboť měl být skutek, který mu je kladen za vinu posouzen jako porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a nikoli jako porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona
62. Dopravní značku IP 12 (vyhrazené parkoviště) lze dle názoru žalobce porušit jediné tak, že v úseku pozemní komunikace, který je touto dopravní značkou označen, zastaví nebo stojí vozidlo, které k tomuto stání není dle dodatkové tabulky předmětné dopravní značky oprávněno. V takovém případě se však vždy jedná o porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, nikoliv ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Odkazuje v této souvislosti na *usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího právního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41. Rozhodnutí je tedy nezákonné, neboť správní orgán jednání nesprávně právně kvalifikoval.*
63. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný nejprve odkázal na nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. 15/16, který jednoznačně konstatoval, že v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se jedná o povinnost uloženou provozovateli vozidla, a je toho názoru, že ve výroku bylo citováno příslušné ustanovení zákona. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016. Podle názoru žalovaného tak postačuje popis přestupkového jednání s vyjádřením hlavních

znaků přestupku, a to i s ohledem na to, že v řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se nevede „přestupkové řízení“; to bylo odloženo, zjišťuje se pouze naplnění podmínek § 125f zákona o silničním provozu.

64. *Žalovaný je toho názoru, že skutkovou podstatu vyjádřenou v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze uplatňovat samostatně a nezávisle na ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40. K žalobcem nesprávně namítané kvalifikaci ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu namísto ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona se žalovaný nevyjádřil.*
65. Žalobní bod není důvodný. Předně soud konstatuje, že nelze vytýkat správním orgánům obou stupňů, že se nezabývaly otázkou právní kvalifikace přestupkového jednání ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť žalobce v průběhu řízení o správním deliktu žádné námítky nevznášel. Účelem právní kvalifikace skutku je ozřejmit, pod jaké právní normy bylo jednání žalobce podřazeno, v čem spočívá jeho protiprávnost a na základě jaké právní normy byla uložena sankce. Uvedené informace jsou z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela zřejmé, když uvádí, že žalobce se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) téhož zákona. Toto ustanovení ukládá účastníkům provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Ve výroku je jasně specifikováno, kterou dopravní značku řidič vozidla porušil a jakým jednáním. Nemůže tedy být pochyb o tom, že právní kvalifikace je zcela dostačující. Nic na tom nemůže změnit ani poukaz žalobce na to, že přestupkové jednání bylo rovněž v rozporu s dalším ustanovením zákona o silničním provozu [§ 27 odst. 1 písm. o)]. Soud ověřil, že toto jednání naplňuje shodnou skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a tudíž i kdyby snad bylo možné takto přestupkové jednání kvalifikovat, bylo by to bez jakýchkoli dopadů na závěr o výši pokuty. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59, v němž tento soud judikoval, že „[j]ednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, řídit se dopravními značkami (zde: stání bez parkovací karty na místní komunikaci označené dopravní značkou IP 62 „Vyhrazené parkoviště“), naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích.“ [Poznámka soudu: nově se jedná o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu].

Prekluze

66. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právního předpisu. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým došlo ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní lhůty. Podle ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Žalobce má pak za to, že na základě citovaného

ustanovení se musí subsidiárně vycházet ze zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce se tedy dovolává uplatnění promlčecí doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž má vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat, je výhodnost pro žalobce. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017 – 37.

67. Žalovaný odkázal na ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona v návaznosti na ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění k datu spáchání správního deliktu. Pokud žalobce spáchal správní delikt dne 26. 4. 2016 v 9:20 hodin až 9:25 hodin a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 8. 12. 2016, dvouletá lhůta pro zahájení řízení podle žalovaného uplynula dne 26. 4. 2018, čtyřletá uplyne až dne 26. 4. 2020. Rozhodnutí bylo vydáno a doručeno dne 18. 3. 2017 a nabylo právní moci dne 10. 7. 2018, stále tedy v zákonné lhůtě.
68. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
69. Žalobce se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy) zpravidla nižším trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, Sb. NSS č. 461/2005).
70. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud, a to ve čtvrtém výroku v nález ze dne 19. 9. 2013, Pl. ÚS 19/93 tak, že *„[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“*
71. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňujícího některou ze skutkových podstat správního deliktu nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky:

„přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“. „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě nejde o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné jednání, trestat.

72. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
73. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným odrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
74. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
75. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu ještě nedošlo (pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu).

Absence zjištění formy zavinění řidiče

76. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné a odkazuje na znění ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že znakem přestupku je pak i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích). Žalobce má za to, že provozovatel vozidla je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Vůči postupu správních orgánů obou stupňů žalobce namítá, že zavinění řidiče netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly a jejich rozhodnutí je tudíž nezákonné. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.
77. K žalobní námitce žalovaný uvedl, že dle jeho názoru zavinění není podmínkou ustanovení § 125f odst. 2 písmeno b) zákona o silničním provozu, neboť zavinění se zjišťuje až v průběhu řízení o konkrétním přestupku konkrétního řidiče, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46.
78. Žalobní bod není důvodný. Jak již soud uvedl několikrát v tomto rozsudku, odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je objektivní. Totéž dle názoru soudu vyplývá i z ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Jak uvedl již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35, s jehož závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje, *„[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Správní orgán tedy postupovaly správně, pokud se touto otázkou nezabývaly, neboť to nebyla podmínka vyvození odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.*
79. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Současně konstatoval, že nejde o žalobní námitku, ale o upozornění určené Nejvyššímu správnímu soudu. Za této situace soud pouze uvádí (ostatně jako v obdobných věcech), že se plně ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že *„zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného*

ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

80. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
81. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně